

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ЖУРНАЛІСТИКИ
Кафедра соціальних комунікацій

Кваліфікаційна робота
на здобуття другого (магістерського) рівня вищої освіти
на тему:
**«Концепція створення медіапроєкту
"Донбас: UA"»**

Терміни реалізації проєкту

Початок: 15 вересня 2022

Закінчення: 15 грудня 2022

Науковий керівник:

Доц. Трачук Тетяна Анатоліївна

Виконавець проєкту:

магістерка освітньої програми

«Журналістика і медіакомунікації»

денної форми навчання

Поль Катерина Андріївна

КИЇВ 2022

ЗМІСТ

1. Загальні відомості.....	3
2. Характеристики проєкту.....	6
2.1. Ключові слова.....	6
2.2. Реферат проєкту.....	6
2.3. Масштаб проєкту.....	9
2.4. Спрямованість проєкту.....	10
2.5. Ступінь новизни	10
3. Організаційний план розробки проєкту та організації виробництва.....	11
3.1. Стан виконання робіт за проєктом до моменту його схвалення.....	11
3.2. Календарний план виконання робіт за проєктом.....	12
3.3. Організація заходів.....	13
4. Очікувана ефективність проєкту.....	14
4.1. Економічна ефективність проєкту.....	14
4.2. Соціальна ефективність проєкту.....	14
4.3. Інші види ефектів.....	14
5. Аналіз потенційних ризиків проєкту.....	15
5.1. Основні фактори ризику проєкту.....	15
5.2. Управління ризиками.....	15
6. Загальні висновки.....	16
7. Джерела, на основі яких сформовано проєкт.....	17
II. ІННОВАЦІЙНИЙ ПРОЄКТ	
8. Додаток 1. Матеріали вебсайту “Донбас: UA”.....	18
9. Додаток 2. Скріншоти вебсайту із прототипом медіапроєкту «Донбас:UA».....	31

1. Загальні відомості

Цей медіапроект розробляється з метою налагодження комунікації звільнених від окупації територій Донецької та Луганської областей з державою та суспільством, підвищенням ефективності цієї комунікації та побудови бренду регіону як споконвічно української території зі своєю історією та культурою. У межах проекту планується створення вебсайту «Донбас: UA», проведення певних заходів із українізації Донецької та Луганської областей після восьми років окупації та російської пропаганди. Планується повернути українську мову, нагадати про історичні події, які ідентифікують цю землю як українську. А також залучати до цього громадян з усієї України, які можуть приїхати жити, навчатися, працювати саме на Донбасі. Концепція створення медіапроектів передбачає декілька етапів, перший – створення вебсайту. У подальшому в рамках медіапроектів будуть реалізовані різні інформаційні заходи: вебінари, круглі столи, екскурсії. Також боротьба з пропагандою на когнітивному рівні вимагає залучення експертів, які будуть допомагати реалізовувати проєкт.

За словами істориків Багалія Д. І., Абліцова В. Г., Зубарева В. Г. та інших, Донеччина, як адміністративно-територіальна одиниця України, була заснована 6 березня 1918 року. Така інформація підтверджується Законом «Про адміністративно-територіальний поділ України». Його ухвалила Українська Центральна Рада [1]. Цей розподіл тривав два роки. Наступні п'ять років було визначено регіон Донецькою губернією, що входила у склад УСРР. Після змінення системи округового адміністративно-територіального поділу УРСР у вересні 1930 р. територія Донеччини була розділена на міські ради та райони, які підпорядковувались центральній владі. Сама ж Донецька область була створена 2 липня 1932 року [2].

Факти, які було зібрано та систематизовано, з історії заселення Донеччини у XVI—XVIII ст. дозволяють вказати на пряме право цієї території бути українською: у XVI – першій половині XVII ст. населенням

цього регіону були козаки. У другій половині XVII – початку XVIII ст. відбулася народна колонізація. У середині XVIII ст. територію заселяли слов'яносерби. І в останню чверть XVIII ст. відбулася роздача земель Запорізької Січі [3].

Якщо ознайомитися з історією утворення адміністративної одиниці Нової Січі, то можемо ознайомитися з дослідженнями д.і.н., проф. В. О. Пірко, які розкривають тему заселення та ґрунтовно розповідають як відбувалося освоєння території сучасного Донецького регіону у період XVI – XVIII ст. Відтак вчений запевняє, що цей край тоді заселяли різні етноси. Важливо зазначити, що серед них українці становили близько 60-70 %.

Наприкінці XVIII ст. Донецький край освоювало близько 30 етносів: а саме українці понад – 61,3 % від загальної чисельності населення, 20,5% росіян, греки (7,3%), вірмени (6,1%), молдовани (2,5%), а на решту припадало близько 2% від загальної кількості населення краю. Такі дані вказують на те, що росіяни дійсно жили на цій території через історичні події, але вони були меншинами. Більш ніж половина населення за численністю були українці.

У квітні 2014 року почалася російська агресія на Донбасі, що є складовою частиною “гібридної” війни проти України. До цього передувала незаконна анексія Криму. До повномасштабного наступу Росії на Україну ООН оцінювала конфлікт на Донбасі як один з найсмертоносніших в Європі з часів Другої світової війни. За вісім років війни на Донбасі загинуло близько 13 тисяч людей, понад 30 тисяч поранених та близько 1,4 млн. жителів Донбасу стали внутрішніми переселенцями. До 24 лютого 2022 року було окуповано 17 тис. км² Донецької і Луганської областей. Такі дані були зібрані у період з 14 квітня 2014 року до 30 червня 2021 року [5].

На Сході України створені терористичні квазідержавні утворення “ДНР-ЛНР”. До того ж, там тривала та триває примусова мобілізація. За даними на 2021 рік, в окупаційних збройних сил нараховували близько 32 тис.

бойовиків, з яких 21 тис. – українці, інші ж – росіяни. Тобто 66% українців були вимушені йти на вірну смерть проти своєї держави.

Окремо відмітимо, що на тимчасово окупованих територіях здійснюється тотальна політико-ідеологічна “русифікація”. Всі вісім років тривало відчуження і відокремлення цього регіону від України, що відбувається і досі.

Виникає необхідність чинити опір російській агресії і в інформаційному полі, рубаючи російську пропаганду фактами з історії України та більш масштабною взаємодією держави з населенням окупованих територій.

Тож першочергово буде створено вебсайт, де усі бажаючі зможуть дізнаватися актуальну інформацію про цей регіон та матимуть змогу долучитися до допомоги. До того ж, сайт буде наповнений живими історіями, які створять відчуття порозуміння з іншими земляками, які мусили покинути свій дім через війну.

Потреба внутрішньої комунікації полягатиме у налагодженні процесу роботи вебсайту, пошуків історій та експертів для написання статей, а також у створенні зовнішньої комунікаційної стратегії. Остання матиме на меті привернути увагу міжнародних та державних організацій до медіапроєкту, у яких на вигідних для обох сторін умовах співпраці можна проводити рекламні кампанії та з якими можна організовувати спільні ініціативи. Також під час впровадження комунікаційної стратегії потрібно виробити механізм того, як донести людям про важливість цього проєкту.

Вважаю, що реалізація цього проєкту є одним із найважливіших кроків у боротьбі з пропагандою та оновлення Донбасу як українського бренду. Також завданням є – досягти стабільного обміну туристами між Донецьким і іншими регіонами України.

2. Характеристики проєкту

2.1. Ключові слова.

Соціальні комунікації, комунікаційна діяльність, комунікаційна стратегія, Донбас, війна в Україні, боротьба з пропагандою.

2.2. Реферат проєкту.

- Назва проєкту.

Назва медіапроєкту «Донбас: UA» обрана тому, що найбільше відповідає суті і меті медіапроєкту – сформувати бренд Донбасу як споконвічно української території. Інноваційність медіапроєкту полягає у тому, що буде розроблена та запропонована нова стратегія в боротьбі з пропагандою та рішення, які в когнітивному форматі впливають на людину. У такому випадку зруйнувати сформовані погляди населення, тимчасово окупованих територій в Донецькій та Луганській областях.

- Стислий опис проєкту.

Мета – проєкт покликаний налагодити комунікацію між населенням Донеччини, що було під окупацією росії, та державою Україна. Він також сприятиме боротьбі з російською пропагандою. У ньому будуть різні інформаційні матеріали. Наприклад, реальні історії людей, що мусили покинути дім, їх досвід у різних регіонах. Також буде запропоновано огляд робіт, що актуальні на Донеччині, щоб на звільнених територіях українці з різних регіонів мали змогу влаштуватися на роботу, що поступово б розв'язувало мовне питання і руйнувало стереотипи про "наших" та "не наших". У подальшому, після звільнення територій, будуть організовуватися різні інформаційні заходи відповідно до стратегії.

Завдання проєкту – розробити та реалізувати комунікаційну стратегію на основі вивчення основних проблем та потреб у зовнішній та внутрішній комунікації на Донбасі з метою українізації території регіону та популяризації його як корінного українського.

Крім цього, реалізація цього медіапроєкту дозволить привернути увагу українських та міжнародних спонсорів та меценатів задля створення усіх умов задля звільнення територій від російської орди.

Режим доступу до прототипу проєкту: <https://donbasua.weebly.com>

- Основні техніко-економічні показники проєкту

Головним першочерговим показником ефективності виконання медіапроєкту є створення вебсайту, у якому містяться: історії людей, що були змушені покинути Донбас, або мали досвід життя під окупацією; огляд можливостей знайти роботу тощо. Він має вигляд інформаційного вебсайту із трьома рубриками. Історії розміщені постами, у кожному пості – одна історія.

Основні розділи сайту – «Головна», «Наш досвід», «Donbas.work».

Медіапроєкт в подальшому буде розширятися. У процесі реалізації концепції на вебсайт буде додано інформацію про туристичні місця, витвори мистецтва, що були створені саме в Донецькому та Луганському регіонах. А також буде додано рубрику «Новини», для того, щоб сайт оновлювався постійно актуальною та правдивою інформацією відповідно до стандартів журналістики.

На вебсайті медіапроєкту розміщена кнопка «Моя історія», вона виводить користувача до Google-форми, яка пропонує поповнити розділ «Наш досвід» своєю історією. Так сайт буде наповнюватися і створювати відчуття споріднення, розуміння та руйнування думки про самотність. Такий інструмент може зробити медіапроєкт відкритим для користувачів, залучити їх до колективної роботи над його головною ідеєю, оскільки його мета – це налагодження комунікації між населенням Донеччини, що було під окупацією росії, та Україною. А також створення сприятливих умов для боротьби з російською пропагандою.

До того ж, вебсайт та медіапроєкт в цілому будуть рекламуватися для того, щоб більше людей дізнавалися про важливі ініціативи та досвід інших.

Зміцнення зв'язків між наукою і виробництвом, створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного потенціалу.

Медіапроект дозволяє використовувати досвід вітчизняних науковців у реалізації проекту, а також забезпечить тяглість накопичення нового досвіду боротьби з пропагандою та допоможе розширити когнітивний інструментарій для цього.

- Термін реалізації проекту.

Створення концепції та відображення її в тестовому режимі зайняло п'ять місяців. Під час цього періоду було проведено усі необхідні дослідження, розроблено концепцію, здійснено технічні процедури для забезпечення матеріальної бази першого етапу проекту, створено прототип веб-сайту та підготовлено декілька матеріалів.

Для повної реалізації медіапроекту буде необхідно один рік, а можливо і більше. Процеси можуть затягуватися, оскільки на час реалізації цього медіапроекту в Україні триває повномасштабна війна, і відбувається відключення світла (як заплановані регулярні відключення, так і аварійні).

Коли буде відбуватися завершальний етап становлення медіапроекту, тоді розпочнеться період оперативної діяльності та наповнення уже створеної платформи.

- Витрати на реалізацію проекту і строк його окупності

Макет медіапроекту було створено безкоштовно, але надалі буде необхідність у купівлі розробки дизайну вебсайту, придбанні хостингу, також у наймі персоналу, що буде забезпечувати технічну підтримку вебсайту та наповнювати вебсайт інформацією.

Окупність медіапроекту визначається швидкістю залучення інвесторів, а також фондів підтримки. Цей процес може зайняти до року часу, оскільки медіапроект має про себе заявити та мати аудиторію.

- Джерела і умови фінансування проєкту.
 - власні кошти: медіапроєкт потребує 75 тис. грн для придбання хостингу, розробки та створення вебсайту та залучення працівників.
 - залучені кошти: тема медіапроєкт передбачає залучення іноземних інвесторів та державних фондів підтримки, отримання грантів від міжнародних організацій.
- Стислий перелік робіт та необхідні обсяги фінансування.

Таблиця 1. Стислий перелік робіт та необхідні обсяги фінансування.

п/п	Найменування робіт	Необхідні обсяги фінансування, тис. гривень
	Підписання договору з компанією, що надає доступ до хостингу на якому буде розміщено сайт	2
	Працівник, який буде займатися візуалом	15
	Працівники, які будуть відповідати за контент	40
	Таргет	10
	Витрати на випадок форс-мажору чи технічних моментів	8
	Разом	75

2.3. Масштаб проєкту

Всесвітній. Створення іміджу регіону та його впізнаваність на всесвітньому рівні як споконвічно українського; популяризація ініціатив, які вже стали нормою для цього регіону. Заохочення інших країн допомогти Донбасу у звільненні та відновленні.

Загальнодержавний. Привернення більшої уваги влади до тимчасово окупованих територій та населення, яке піддавалося восьмирічній пропаганді. А також сприяння робочої внутрішньої міграції для усіх громадян для усунення надуманих бар'єрів та кордонів.

Регіональний. Покращення іміджу регіону, можливість претендувати на бюджети для реалізації нових проєктів на території Донбасу, співпраця з іншими регіонами: владою та ЗМІ. А також заохочення провідних спеціалістів, інвесторів до регіону.

Медіапроєкт "Донбас: UA" допоможе розв'язати питання різних рівнів. Зокрема, він безпосередньо впливатиме на формування смислів та формуватиме нові погляди громадян.

2.4. Спрямованість проєкту.

Цей медіапроєкт розробляється з метою знищення стереотипів про Донбас, а також для українізації цього краю. Цей медіапроєкт буде закривати потреби українського суспільства на історично-духовному рівні: повертати українську мову, нагадувати про історичні події, які ідентифікують цю землю як українську. А також він допоможе залучати до цього громадян з усієї України, які можуть приїхати працювати, жити, навчатися саме на Донбасі.

2.5. Ступінь новизни.

Цей комунікаційний проєкт є важливою інноваційною ініціативою, що дає поштовх для підвищення рівня створення медіапроєктів та програм, які допоможуть відродити цей регіон.

3. Організаційний план розробки проєкту та організації виробництва

3.1. Стан виконання робіт за проєктом до моменту його схвалення.

(Подається у відсотках до обсягу даного виду робіт)

Досліджено та обґрунтовано наукові аспекти	90%
Досліджено та обґрунтовано технічні аспекти	80%
Проведено теоретичні та експериментальні дослідження	96%
Розроблено технологію, ескізний і технічний проєкт	95%
Розроблено робочу документацію, створено дослідні зразки	50%
Наявні необхідні права на об'єкти інтелектуальної власності	90%
Проведено соціальні дослідження	20%
Наявність матеріально-технічної бази	60%
Наявність необхідного персоналу	10%
Визначено та узгоджено фінансування проєкту	10%
Визначено та узгоджено місце виконання проєкту	95%
Інші види робіт	50%

3.2. Календарний план виконання робіт за проектом.

Таблиця 2. План виконання робіт за проектом.

№ п/п	Найменування робіт	Виконавець	Термін	Витрати, тис. гривень
1	Проведення дослідження	Поль К.А.	2 місяці	0
2	Виконання технічного завдання проекту	Поль К.А.	2 місяці	8
3	Пошук працівників, укладання договору	Поль К.А.	2 тижні	25(виплата авансів)
4	Наповнення бази, налаштування вебсайту	Працівник, що відповідає за візуал +SMM	3 місяці	30 (виплата гонорарів)
5	Тестування вебсайту	Поль К.А.	1 місяць	2

6	Запуск медіапроєкту	Поль К.А. + Працівник, що відповідає за візуал + SMM	1 тиждень	0
7	Реклама і просування	Поль К.А. + можливе залучення таргетолога	1 місяць	10

3.3. Організація заходів.

- стислий перелік технологічних процесів:

- 1) Вивчення досліджень.
- 2) Пошук необхідних працівників.
- 3) Реалізація і дизайн вебсайту.
- 4) Наповнення інформаційним контентом вебсайту.
- 5) Запуск тесту першого етапу медіапроєкту.
- 6) Повний запуск і реклама медіапроєкту.

Головним завданням пресслужби медіапроєкту буде розвиток комунікації з іншими регіонами та країнами. Також з не менш важливих завдань – презентація краю, його краєвидів, людей, аби передати характер регіону, познайомити тих, хто з ним ще не знайомий; історичний екскурс, де розповідається про перші заселення, про козаків, хто заснував ті чи інші міста, їх легенди за допомогою контенту на сайті.

До того ж, команда буде розробляти заяви, організовувати пресконференції з презентаціями, а також займатися залученням державної й міжнародної підтримки, грантів та спонсорської допомоги.

4. Очікувана ефективність проєкту

4.1. Економічна ефективність проєкту.

- Медіапроєкт буде реалізовано за власні та спонсорські кошти небайдужих громадян, державних та міжнародних організацій.
- Прогнозований термін окупності – рік.
- Прибутковість проєкту.

Варто зазначити, що медіапроєкт не є комерційним, оскільки мета та цінності, які закладені в нього вимірюється нематеріальними показниками, наприклад, розв'язанням соціальних питань на території України.

4.2. Соціальна ефективність проєкту.

Люди з окупованих територій відчують дотичність до України, згадають про свою приналежність до неї. Медіапроєкт дозволить повернути їх українську свідомість та відчуття допомоги й підтримки України. Також медіапроєкт дозволить створити нові робочі місця, під час війни багато людей втратили свою роботу, тому це як ніколи важливо.

4.3. Інші види ефектів.

Крім зазначених вище ефектів, цей медіапроєкт допоможе підвищити комунікацію з іншими установами, які можуть надалі створювати свої проєкти. Наприклад, туроператори можуть реалізувати поїздки для обміну досвідом працівників з різних регіонів. Так людина з маленького міста Донецької області може побачити красу Карпат, а людина зі Львівської області – широкі лани та крейдові гори Донеччини. Тим самим повертаючи українську мову у цей регіон.

5. Аналіз потенційних ризиків проєкту

5.1. Основні фактори ризику проєкту.

Провівши моніторинг ризиків, аналізуючи схожі медіапроєкти, визначено деякі загрози та проблеми, які можуть виникнути під час виконання тих чи інших завдань. Серед цих ризиків є політичні, соціальні, технологічні, економічні та ринкові, які обумовлені нестабільністю соціально-політичної ситуації, різними політичними та державними рішеннями, які можуть повпливати на роботу медіапроєкту. Ризик недостатнього фінансування або форс-мажору.

5.2. Управління ризиками.

Враховуючи, що ризик медіапроєкту – це накопичувальний ефект, який не визначений у часових рамках настання непередбачуваних подій, здатних вплинути на медіапроєкт, треба мати резерви. А саме:

- Резерв для непередбачених обставин (або резерв для покриття невизначеності) – це певна сума грошей та необхідний проміжок часу, які потрібні для зниження ризиків, пов'язаних з досягненням цілей медіапроєкту.

- Управлінський резерв – це певна сума грошей та необхідний проміжок часу, що не включені до основного плану бюджету або розкладу медіапроєкту. Використовується для запобігання негативним наслідкам ситуацій, які не має можливості спрогнозувати одразу.

- Толерантність до ризику – підготовка колективу ризикувати, працюючи на результат.

6. Загальні висновки

Концепція створення медіапроєкту "Донбас: UA" орієнтована у першу чергу на громадян з України, їх підтримку та створення інноваційної платформи для цього. Також це буде місце, де люди можуть розширити свій кругозір. Створення вебсайту на основі цієї концепції важливе у соціально-політичній ситуації, що зараз склалася в Україні. Особливо, під час потужної інформаційної війни, коли необхідно захистити населення від пропаганди.

Базове завдання медіапроєкту полягає у створенні вебсайту із контентом, який буде максимально сприяти боротьбі з російською пропагандою. У подальшому в рамках медіапроєкту будуть реалізовані різні інформаційні заходи: вебінари, круглі столи, екскурсії тощо.

Для виконання медіапроєкту потрібно мінімум 5 осіб для виконання першого етапу. Загалом необхідний бюджет складає 75 тис. грн.

Соціальна місія буде виконана завдяки потужній та ефективній роботі команди, а також за допомогою небайдужих людей, що також є метою цього проєкту.

7. Джерела, на основі яких сформовано проєкт

1. Закон УНР «Про адміністративно-територіальний поділ України». Режим доступу: http://yury108.blogspot.com/2012/08/1918_31.html.
2. Український культурологічний центр. – Донецьк: Східний видавничий дім, 2003. – 180 с.
3. Лаврів Петро. Історія Південно-Східної України. – Київ: Українська видавнича спілка, 1996.
4. Пірко В. Заселення степової України в XVI-XVIII ст. – Донецьк: Донецький державний університет, НТШ-Донецьк, Укр. Культ. Центр, 1998.
5. ООН підрахувала кількість жертв бойових дій на Донбасі. Радіо Свобода (укр.). Архів оригіналу за 24 лютого 2021.
6. Аблицов В. Донбас: європейська Україна чи азійське Дикопілля? – Київ: Інститут історії України НАН України, 2014. – 97 с.
7. Проблеми регіональної ідентичності Донбасу: сб. аналіт. ст. / авт.-сост. А. Іванов, А. Мартинов. – Донецьк: ТОВ Цифрова типографія, 2011. – 174 с.
8. Сухомлінов О. Культурні пограниччя: новий погляд на стару проблему / О. Сухомлінов. – Донецьк: «ТОВ Юго-Восток, ЛТД», 2008. – 212 с.
9. Кравченко О. «Схід» як культурно-політичний концепт в українській регіоналістиці / О. Кравченко // Традиційна культура в умовах глобалізації: Регіональні особливості та розвиток туризму. – Харків, 2013. – С. 80–86.
10. Kuromiya H. Freedom and terror in the Donbas: Ukrainian-Russian borderland, 1870 s–1990 s. / H. Kuromiya. – Cambridge, 1998. – 5–28 p.
11. Українське суспільство: моніторинг соціальних змін // Пресконференція «Україні – 20: погляд соціолога» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dif.org.ua/ua/publications/press-relizy/nfjbjrfkrf.htm>.

II. ІННОВАЦІЙНИЙ ПРОЄКТ

Додаток 1. Матеріали вебсайту “Донбас: UA”

Інтерв’ю

Щасливі очі дітей, які отримали бодай трішки нормального життя, гріють нам душу: історія двох волонтерок

Це Віка й Аня. До початку повномасштабного російського вторгнення на територію України дівчата жили та працювали в Києві. Віка родом із Рівненщини, а Аня — із Донеччини. Як бачите, різні регіони України вже давно єдналися — ось так на прикладі двох хороших подруг.

Дівчата розказують, як після евакуації з Києва знайшли тихе місце на Заході України й одразу зрозуміли, що їхні врятовані життя повинні допомогти іншим. Відтоді подруги займаються волонтерством. Спочатку — в Західній Україні, а зараз — у Києві.

Віка: Сьогодні це не просто рішення — це обов’язок кожного українця, який в безпеці.

Аня: З пошуком тих, хто потребував допомоги, не виникло проблем. У всіх соцмережах щохвилини з’являлася інформація, як та чим можуть допомогти наші дві пари рук.

Чим саме ви почали займатися? Кому допомагали?

Віка: Перше, що ми зробили, — спільно з постачальником Денисюком Сергієм Михайловичем розвезли 100 кг ковбасних і молочних виробів для тероборони та переселенців.

Аня: Батьки Віки, Степан та Наталія, спільно зі своїми знайомими в цей час зібрали кошти й закупили памперси, пелюшки та харчування для немовлят, які довгий час ховалися в укриттях міста Харкова. Десятки дітей народжувалися просто в бетонних стінах, під звуки вибухів, без речей першої потреби. Ми разом знайшли водія та передали допомогу прямо в руки волонтерам у Харкові.

Віка: Крім того, батьки віддали два авто для Збройних Сил України на передову. Зараз ними перевозять поранених бійців.

А ще друзі з Києва, які теж наразі активно волонтерять, надсилали нам списки потрібних ліків для медичних закладів і людей, які цього потребують. Багато позицій були відсутні, тому ми об'їздили майже всі аптеки, аби знайти необхідне з переліку. Але тут єдність українського народу вкотре довела, що ми не переможні! Люди віддавали нам знеболювальне для бійців просто в аптечних чергах, коли чули, що не вистачає потрібної кількості. Постійно лунали запитання від пересічних українців: «А чим я можу вам допомогти?», «Давайте допоможу завантажити коробки?». Фармацевти відправляли нас до знайомих лікарів, аби ті виписали рецепт на інсулін для людей, які знаходяться в гарячих точках. І все це безкоштовно, усе без черг. Щоразу саме такі ситуації надихали й мотивували...

Аня: Велика потреба була в амуніції для українських військових. Ми налагодили комунікацію з людьми, які возили саме таку допомогу із сусідніх країн, і відправили велику кількість військових теплих речей та взуття, рацій, наколінників, балістичних окулярів, кариматів, спальників і багато іншого. Ця допомога для наших захисників розподілялася по гарячих точках Київської області.

Віка: До нас також дуже часто зверталися бійці, які потребували найголовнішого — бронезилетів. Коли запитів стало надбагато, вирішили, що мусимо бодай спробувати їх відшити. Власними силами ми з татом і його другом закупили необхідну тканину та фурнітуру. Для пластин використали ресори з авто, підбирали потрібну вагу й перевіряли їх на полігоні. Дуже хочемо подякувати друзям — міжнародній меблевій компанії "ТОВ "Морган Феніче", які абсолютно безкоштовно відшивають нам жилети для пластин. Люди працюють 24/7 і постійно вдосконалюють зразки, аби захисникам було зручніше їх одягати та комфортно пересуватися на полі бою. Наразі робота триває — сподіваємося, уже скоро наші бронезилети рятуватимуть життя українським Героям.

Аня: Крім усіх волонтерських закупівель, комунікацій щодо доставок, збору потреб, ми знаходили час і на плетіння маскувальних сіток для

тероборони нашого міста. Насправді така практика дуже заспокоює й допомагає відволіктися від реальності.

Чи відчуваєте віддачу від тих, кому допомагаєте?

Віка: Бійці вже понад вісім місяців мужньо захищають усіх нас — це і є найкраща віддача для українців!

Безумовно, нам також надсилають фотозвіти. Щасливі очі дітей, які отримали бодай трішки нормального життя, де є чистий одяг, іграшки й засоби гігієни, дуже гріють нам душу!

Як за вашими спостереженнями нині взаємодіють люди з різних регіонів України?

Аня: Наразі всі згуртовані. Кожен куточок України, який є у відносній безпеці, вдячний тим регіонам, де тривали чи досі продовжуються запеклі бойові дії. Від початку війни вся країна перетворилася на одну багатомільйонну народну армію, кожен солдат якої самовіддано виборює перемогу на своєму місці.

Чому це так важливо зараз? Чи була подібна єдність, наприклад, у 2014?

Віка: Разом ми сила. Чим більше буде підтримка одне одного, тим скоріше зможемо подолати війну, яку розпочала росія ще у 2014 році. Так, Аня, родом із Донецької області, тому дуже добре пам'ятає, що відбувалося 8 років тому. Ми тоді ще не знали одна одну, але у свої 14 з друзями однаково допомагали вимушеним переселенцям із одягом, пошуком житла, психологічною розрадою. Усі інші регіони також із радістю зустрічали мешканців окупованого Донбасу й анексованого Криму. Вони могли не відчувати себе переселенцями, були вдома — в Україні.

Як думаєте, після війни залишиться сприйняття «Схід» і «Захід» України, замість східної й західної України?

Аня: Ми взагалі не схильні ділити Україну на Схід та Захід. Це ж не Корея! Сьогодні всі ще сильніше усвідомлюють, що ми — єдина сильна держава, яка має спільні цінності, жагу до свободи й ненависть до росії.

Віка: Ми переконані, що скоро настане день Перемоги й над кожним українським містом під мирним небом майорітиме синьо-жовтий стяг — стяг свободи й демократії, символ великої любові до рідної Землі!

Інтерв'ю 2

Історія дончанки: Я насолоджувалася дружбою із людьми із різних міст, які підтримували мене і стали моїми близькими людьми. Я завжди буду за це вдячна

Як Донбас покинув цвіт регіону — молоде покоління? Таких розповідей дуже багато, та кожна з них варта нашої уваги. Своєю історією з Донбас: UA поділилася 23-річна Орина з Донецька, яка жила та вчилася там до 14 років. Майже 9 років дівчина живе у Києві, де навчалася в КНУ ім. Тараса Шевченка. Зараз працює в IT-компанії SEO-спеціалістом та копірайтером.

Це інтерв'ю розкриває болючу тему для багатьох — міграція, зіткнення зі стереотипами та подолання їх. Воно також розкрило тему української культури на Донбасі до 2014 року та перехід на солов'їну мову.

1. Орино, як ти пам'ятаєш своє дитинство?

Моє дитинство було максимально щасливим настільки, наскільки можливо запам'ятати дитині. Багато друзів, люблячі батьки, розваги, освіта. Я згадую його лише з приємним сумом і дуже часто мрію повернутися хоча б на день у той час.

2. Яку частину життя тоді займала українська мова? Як ти вважаєш, від чого це залежало та чи змінилося це зараз?

Українська мова на той час займала невелику частину мого життя, я була щасливою радісною дитиною, яка знала українську, але спілкувалась російською, бо все моє оточення теж було російськомовним. Моя бабуся родом з росії, з Краснодарського краю, із самого дитинства я чула більше російської мови. Але українська завжди була поруч.

Бабуся працювала вчителькою початкових класів у Донецькому ліцеї і дуже швидко вивчила українську, самостійно і, як вона каже, “із

задоволенням”. До речі, я навчалася в російськомовному ліцеї, але не шкодую, бо там був дуже високий рівень освіти і українську там викладали чудово. До того ж, наша школа була відома своїми святкуваннями державних свят і кожного разу це були суто українські пісні та танці. Я дуже добре це пам’ятаю і наводжу у приклад, коли мені кажуть, що “на Сході України ніколи не було української культури”. Чого ж тоді у мене з другого класу лежав вдома українській віночок із квітами, які більше за мою голову? (ред. – усміхається).

Якщо чесно, я вважаю, що взагалі українізація на Сході була недостатньою всі роки до вирішального 2014-ого. Все ж таки треба було більше уваги приділити тим регіонам в цьому плані. Не факт, що це би допомогло запобігти тому, що сталося, звісно...

Щодо того, чи змінилося це зараз — дуже сильно. Я переходжу на українську з усіма, хто зі мною нею спілкується, дуже багато споживаю українського контенту, іноді навіть неусвідомлено кажу щось українською замість російської. І мені це подобається. Гадаю, що повний перехід на українську — це питання часу. Я завжди дуже любила її і відчувала, що вона мені рідна.

3. Чи були у тебе тоді якісь розуміння про росію, ставлення до неї? На твою думку, що на це впливало?

Моє ставлення до росії важко назвати ставленням, бо я була дитиною. Звісно ж, я не думала про це як думаю зараз. Але те, що я вважала цю країну нашим другом і братом, як і весь Схід, це правда. Я знала, що в мене там родичі, що моя найрідніша та найкраща бабуся звідти. Ми знаходимося поряд з росією і, звичайно ж, її культура, атмосфера, мова і люди проникли дуже глибоко в наш світ. Російські телеканали, книжки, все це було. Але ніхто не надавав цьому значення, бо нам здавалося, що це не заважає.

4. Яким був твій досвід у 2014 рік? Чи усвідомлювала ти, що відбувалося?

Мій досвід був, вочевидь, травматичним. Гадаю, я більш-менш розуміла, що відбувається, бо моя родина одразу все мені пояснювала і до того ж я своїми очима бачила, що якісь незрозумілі бандити зі зброєю потрапили в моє рідне місто, вирішили зайти в адміністративні будівлі, розвісили прапори, які я бачу вперше в житті і закидають, що вони тут господарі тепер. Ну, це щось неправильне і лякаюче для 14-річної дитини.

5. Коли твоє місто було окуповано? Розкажи про свій досвід.

Моє місто окупували вже у квітні 2014 року. Все почалося з вибуху, який ми почули, сидячі в школі на уроках. Моя бабуся залетіла до кабінету, взяла мене за руку і ми почали збиратися додому. За 10 хвилин я вже бачила, як всі мої однокласники і інші учні тікали зі школи хто куди. Всі були перелякані, бо окрім вибухів ми бачили літаки, які літали доволі низько. Бабуся увесь час телефонувала мамі, але вона не брала слухавку – на той момент зв'язок по місту вже майже зник. Мама за декілька днів відправила нас з бабусею в інше місто до знайомих, поки ми всі ще не розуміли повноцінно, що відбувається. Я пропустила свій випускний через це і тоді для мене це була найбільша трагедія. Зараз це просто смішно.

6. Чи евакуювалася ти тоді?

Коли ми повернулися додому, тієї ночі, наш будинок просто стрибав від вибухів. Це пояснюється дуже легко — донецький аеропорт знаходиться у 3 км від нашого району. І тоді ми поїхали жити до наших родичів, які жили на той час у безпечному місці Донецька. Евакуація була вкрай нелегкою, ми з бабусею тим літом були і в Бердянську, і в Запоріжжі. Жили де доведеться, точніш, де були якісь знайомі. У цей час мама їздила на роботу під обстрілами, і вони разом із моєю тіткою та її чоловіком приймали найважче рішення за все, мабуть, життя. І вирішили — у серпні ми всі переїхали до Києва. Двома машинами, з котом та собакою, залишили наші квартири, друзів, деяких родичів та більшу частину життя у Донецьку.

6. Чи вплинула ситуація на твоє оточення? Можливо є цікаві історії.

Це був переломний етап у моєму житті, коли я втратила деяких друзів, а з часом і зіпсувалися мої стосунки з рідними, які залишилися там. По-перше, я дізналася, наскільки крута в мене сім'я — суто донецька родина, із запалом Донбасу, яка дуже любить свою країну і є дуже принциповою. У більшості своїй через них я зараз маю свою позицію і вмю її обґрунтувати. Я постійно бачила і досі бачу, як вони круто “борються” з тими, хто залишився на окупованих територіях, як вони допомагають країні і щиро хочуть в ній жити. І це, нагадаю, після того, як вони втратили дуже успішні роботи і власні квартири з ремонтами та всім іншим. Бо у здорових людей це так працює — ти бачиш, як очевидно російські найманці встановлюють у тебе вдома свої правила, забирають те, до чого ти звик і що любив, роблять твоє місто відчуженим від сучасного світу і тобі хочеться, аби це більше не повторювалося, ти знаєш, хто твій ворог. І ти будуєш нове життя у своїй країні.

7. Коли ти вирішила вступати до університету, то чи боялася, що тебе будуть ображати чи відокремлювати? Що на це вплинуло?

Ой, люблю цю історію. Щоб вступити в КНУ, треба пройти 2 етапи конкурсу — один письмовий, інший співбесіда. Письмовий я пройшла дуже добре, але коли настав час співбесіди із викладачами... це був незабутній досвід. Заходжу я у кабінет, і починається розмова.

— Звідки ви?

— З Донецька, але вже 2 роки живу в Києві.

— Зрозуміло... Розкажіть нам про стандарти журналістики.

— Чесність, неупередженість. Журналіст має доносити правдиву інформацію людству, це його...

— І яку ж правдиву інформацію несе ваше днр?

Я була дуже зла. Дуже. Хто вона така і що вона взагалі знає про моє життя і через що мені довелося пройти? І якщо я звідти поїхала, невже незрозуміло, що я це не підтримую?

Через цей момент я була впевнена, що мене не візьмуть навчатися, але здійснилося чудо і я потрапила на контракт. Звісно, у мене були страхи щодо ставлення викладачів до мене, але, мабуть, якщо б не ця ситуація зі співбесідою, їх би не було. Перші роки в Києві далися мені і моїй родині дуже важко. Не раз нас звинувачували у війні на Донбасі або просто у тому, що ми звідти, а значить автоматично сепаратисти. Це було, і це боляче признавати досі. Я би дуже хотіла вірити, що люди, які писали моїй тьоті записки на машині “донецка тварь”, викладач на співбесіді і всі інші подібні — змінили свою думку або хоча б послабили своє засудження. Бо ми на таке не заслуговуємо.

Але насправді усі роки навчання у київській школі (10 та 11 класи) та 4 роки навчання в КНУ були дуже хорошими. Я отримала досвід спілкування з розумними і добрими підлітками, мене ніхто ніколи не ображав за місце народження. Були якісь безглузді вигуки, іноді недоречні ситуації, але 90 відсотків часу я насолоджувалася дружбою із людьми з різних міст, які підтримували мене і стали моїми близькими людьми. Я завжди буду за це вдячна.

8. Якими є найбільші труднощі, з якими ти зіткнулася на новому місці?

Найбільші труднощі... мабуть, це сум за домівкою та друзями з Донецька, я дуже скучила за татом, він зі своєю сім'єю залишився там. У мене був депресивний період, який частина маминої сім'ї дуже мужньо проходила разом зі мною. Ми бачили, як усім складно і намагалися якомога більше підтримувати, розважати одне одного. Переїзд до Києва дуже нас згуртував. Але, звісно, якщо для сім'ї труднощі в основному полягали у будіванні нової фінансової безпеки для нас, то для 15-річної мене це були сумування за татом та друзями, переживання про моє майбутнє на новому місці, чи знайду я друзів, чи зможу звикнути до всього, як мені підтримати маму і все інше, що стосується особистих речей.

9. Яким бачиш свій край зараз?

Я бачу свій край іншим. Я бачу його чужим і це дуже сумно. Перші роки окупації я завжди уявляла, як ми повернемося додому і все буде як раніше. Щасливі поїздки на Донбас Арени з однокласниками, шопінг у ТЦ з мамою, прогулянки з татом, Новий рік у бабусі з дідусем. Це було місто щастя та радості, запитайте будь-якого донеччанина. Це було місто тепла, працьовитих людей із неперевершеним почуттям гумору. Зараз це місто, яке не впізнати, і я кажу зовсім не про руйнування, а про атмосферу, яка там є. Атмосфера злості, брехні, безвихіддя.

10. Чи хочеш повернутися додому?

Я не хочу повертатися — 9 років я будувала своє життя у Києві, тут мій другий дім, він став мені безмежно рідним. Київ став містом, де я виросла, отримала перші досвіди дорослого життя і почала розуміти, хто я є. Але я дуже хочу мати можливість приїжджати додому. Зараз її немає.

11. Як, на твою думку, можна розбити бар'єрність Захід - Схід?

Мені здається, що зараз бар'єрність між Заходом та Сходом вже трошки послаблюється, бо люди їдуть назустріч один одному, вони починають розуміти. Ми маємо викоренити ідею про те, що ми різні. Ні. Ми можемо бути різними характером або різними через виховання. Але ми один народ, який співав на 1 вересня у школі українській гімн і народ, який святкував День Незалежності краще за своє день народження і у Львові, і у Луганську. І в жодному разі не можна звинувачувати. Ніхто, крім росії, не винен у цій війні. Не шукайте зрадників серед своїх громадян, які працюють на благо країни, допомагають військовим і хочуть жити на українській землі — тоді не буде вам ніякого бар'єру. Нам до цього ще треба дійти, але я щиро вірю, що ми вже на цьому шляху.

Стаття

Які професії потрібні на ринку праці Донецької області

Донецька область завжди була промисловою столицею України. Там можна було знайти постійну та високооплачувану роботу на будь-який

смак. Мешканці регіону здебільшого обирали професії, які мають попит саме у рідному краю. Наразі війна внесла певні корективи, багато підприємств зруйновано, як і іншої інфраструктури, але Збройні сили України продовжують метр за метром звільняти території, а значить і необхідність у професіоналах у цьому регіоні на перспективу залишається високою.

Промислове виробництво

Робота в Донецькому регіоні найбільше представлена аграрним та промисловим сектором. На території області знаходяться найбільші підприємства України, які відомі в багатьох країнах світу. Головними галузями є видобувна та переробна. До того ж Донецький басейн – основний постачальник палива, металу, вугілля.

Звісно, що після 2014 року через проведення бойових дій на території Донбасу, це ускладнило, а подекуди зупинило процеси видобування та постачання. Але достатньо поглянути на тогорічну статистику, як ми можемо побачити, що багатому на природні ресурси регіону не страшна навіть війна.

За даними Головного управління статистики Донецької області, у минулому році об'єм індустріальної продукції Донеччини у порівнянні з 2020 роком збільшився на близько 5%.

“Промислове виробництво Донецької області (без урахування частини тимчасово окупованої території) у січні–лютому 2021 року порівняно з січнем–лютим попереднього року зросло на 4,8%. У лютому обсяг продукції був на 3,9% більшим, ніж у лютому 2020 року, але на 2,4% меншим, ніж у січні 2021 року”, - зазначають у Головному управлінні Донецької області.

До того ж, зростав і випуск продуктів видобувної індустрії. Розроблення кар'єрів, виробництво гумових виробів та неметалевих мінеральних продуктів зросло майже на 20%, а у машинобудуванні — понад 35%.

Зарплата

У січні 2021 року Донецький регіон посів друге місце в Україні за найвищим рівнем оплати. Перше, звісно, було віддано столиці — Києву. За статистикою, у середньому штатний працівник у Донецькій області (не

враховуючи окуповану територію) у січні 2021 отримував 13 700 грн. І це на 18,3% вище, ніж у січні 2020 року. Спеціалісти вважають, що найбільш високооплачуваними професіями в економічній діяльності були працівники металургійного комплексу. Вони отримували в середньому за січень 21 500 грн. Потім працівники з вугільної промисловості — 19 430 грн. Фахівці, що займаються фінансовою та страховою діяльністю, отримали 18 660 грн. Рівень премій та інших виплат також виріс у порівнянні з аналогічним періодом.

Від 10 до 15 тисяч грн складала середня оплата роботи працівників сфери державного управління, підприємств з виробництва, постачання та розподілення електроенергії, газу, пари та кондиційованого повітря. Таку ж середню заробітну плату отримували машинобудівники, працівники підприємства з виробництва хімічних речовин та хімічної продукції. Працівники освіти отримали трохи менше — 9000 грн.

Тож дохід середньорангового працівника відповідає рівню життя середньостатистичного українця. У деяких професіях він перевищує мінімальний прожиток у 10 разів. Така тенденція гарантує великий вибір для потенційних працівників і гарантує їм стабільну порівняно високу заробітну плату.

Попит на фахівців

Цікаво, що у 2013 році, до початку війни, Донецька область була третьою в Україні за запропонованими вакансіями, пропустивши вперед столицю та Дніпропетровську область. За статистичними даними, у січні 2013 року у регіоні було вільно 3 800 робочих місць. Наразі на українських сайтах є понад 800 вакансій на підконтрольних територіях, і це під час війни. Досить нескладно здогадатися, що зі звільненням території робочі пропозиції будуть збільшуватися в геометричній прогресії.

Найбільш популярними професіями в Донецькій області є: агент, бухгалтер, водій транспорту, вантажник, електрик, двірник, економіст,

електрогазоварник, інженер-програміст, машиніст, маляр, слюсар, секретар, комірник, токар, спеціаліст, сантехнік.

Професії з низьким попитом: акушерка, апаратник, газорізчик, диспетчер, дорожній працівник, гальваник, лаборант, рихтувальник, концертмейстер.

Професії із середнім попитом: вальцівник, няня, електрик, контролер, столяр, тесляр, покрівельник, провізор, соціальний працівник.

За даними, у регіоні до війни не вистачало кваліфікованих працівників для виконання сезонних робіт. У весняно-осінній період багато наших співгромадян вирушають за кордон у пошуках гарного заробітку. Натомість підприємства регіону залишаються без працівників. Насамперед страждають сільськогосподарські організації, транспорт та будівництво.

Коли можна їхати працювати?

На думку політолога Віктора Бикова, одразу змінити вектор розвитку звільнених територій Донбасу буде досить важко, але можливо.

“Спочатку потрібно буде створити навколо них зону безпеки. Для цього потрібно захистити 60-70 кілометрів зони відчуження навколо кордонів зони безпеки, можливо навіть 100”, – зазначив Биков.

За його словами, це дасть можливість місцями відновити або покращити машинобудування, економіку ключових міст Донеччини. Там буде створена нова соціальна інфраструктура, яка перебуває у тяжкому стані після того, як місто зазнало численних ударів від держави-агресора. Тож одразу після звільнення і створення безпекової зони, влада може дозволити повертатися на Донеччину, і кожен охочий зможе взяти участь у відродженні регіону.

Висновок.

Наразі ми бачимо успіхи ЗСУ в контрнаступі, тож повернення українських територій, у тому ж числі й землі Донбасу, не за горами. Держава-агресор завдала багато руйнувань, тож цей регіон буде потребувати будівельників. Люди будуть повертатися, а це значить, що сфери медицини, освіти тощо теж будуть займати передові позиції. Також Донеччина і

Луганщина потенційно стануть туристичними хабами, оскільки бажання туристів приїхати подивитися на дивовижні краєвиди збільшить їх вмотивованість побувати в історичних місцях, про які сьогодні говорить весь світ. Тож сфера обслуговування буде не менш привабливою. Але найголовніше — це люди. Бо не край красить людину, а людина — край. Кожен може привнести свій характер. Людина, що довго жила у Горлівці під авторитарним режимом, львів'янин зі своєю гостинністю, донеччанин, що жив у Києві з 2014 року. Всі за цей час загартувати свій характер, але незмінним залишилось одне — українське громадянство, якщо не в паспорті, то в душі.

Додаток 2

Скріншоти вебсайту із прототипом медіапроєкту «Донбас: UA»

Головна сторінка

На головній сторінці розміщена важлива інформація про проєкт, а також активна кнопка, яка відправляє на Google-форму, щоб кожен мав можливість поділитися історією.

ПРО НАС

«Донбас:UA» - це медіапроєкт, який розкриє колорит українського Донбасу, його культуру та історію. Також він буде наповнений історіями людей, які народилися у цьому регіоні. Вони розкажуть, що про нього пам'ятають та як бачать майбутнє свого першого дому.

Ви також можете долучитися і поділитися своєю історією для нашого спільного досвіду.

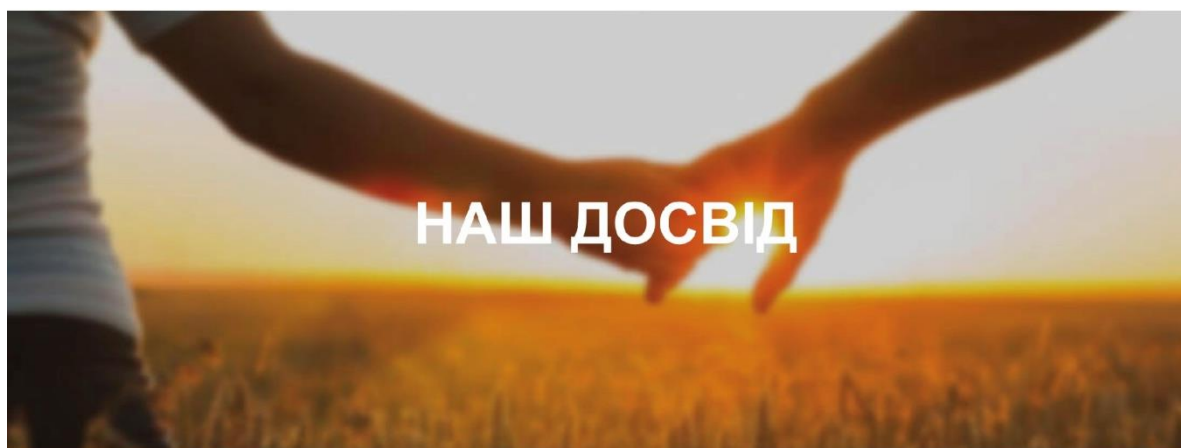
ПОДІЛИТИСЯ ІСТОРІЄЮ

Основні розділи сайту:

- *Розділ «Наш досвід»*

ДОНБАС : UA

ГОЛОВНА НАШ ДОСВІД DONBAS.WORK МОЯ ІСТОРІЯ

Цей розділ наповнений історіями українців, що мушили покинути свій дім у 2014, або тих, хто жив під окупацією. Також там будуть розміщені історії, що руйнують міфи та стереотипи про Донбас.

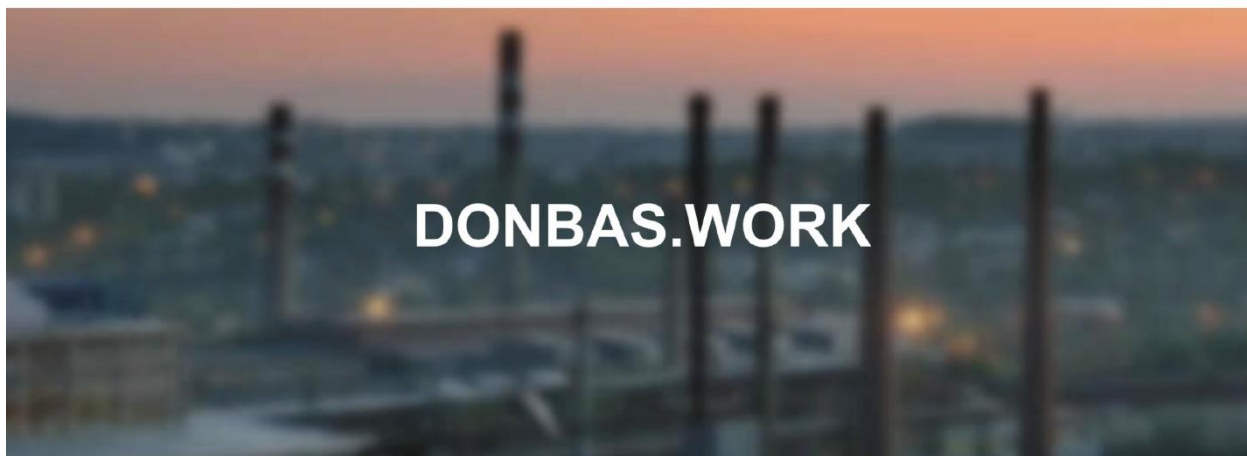
Історія донеччанки: Я насолоджувалася дружбою із людьми із різних міст, які підтримували мене і стали моїми близькими людьми.

11/24/2022

ДОНБАС:UA

ГОЛОВНА НАШ ДОСВІД DONBAS.WORK МОЯ ІСТОРІЯ

У цьому розділі буде розміщена інформація про роботу в Донецькій та Луганській областях. Її особливості, зарплати. До цього будуть долучені експерти з профільних питань.

Які професії потрібні на ринку праці Донецької області

11/24/2022

[Read More](#)

Вигляд Google-форми для «Моя історія». На форму веде кнопка «поділитися історією» на головній сторінці сайту.

Моя історія

Заповніть, будь ласка, інформацію про себе, щоб ми мали можливість з Вами зв'язатися та почути повну історію. Ми обіцяємо анонімність.

i.amatushka@gmail.com [Змінити обліковий запис](#)

*Обов'язкове поле

Електронна адреса *
Ваша електронна адреса _____

Ваше ім'я *
Ваша відповідь _____

Ваші контактні дані (електронна пошта, номер телефону) *
Ваша відповідь _____

Електронна адреса *
Ваша електронна адреса _____

Ваше ім'я *
Ваша відповідь _____

Ваші контактні дані (електронна пошта, номер телефону) *
Ваша відповідь _____

Звідки ви? *
Ваша відповідь _____

Опишіть коротко Вашу історію *
Ваша відповідь _____

Надіслати Очистити форму